Ч. 255. Второк 26 (13) падолиста 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старороствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З угодової комісиї. — Положене на Угорщині. — Заколот в Портуґалиї. — До американьскої економічної кризи.

На послідніш засіданю угодової комісиї в часї дискусиї над артикулом 30 в справі обороту худобою забрав голос міністерияльний радник Біндер для обговореня порушених в дискусиї справ галицких. В ході дискусиї — сказав радник Біндер — піднесено, немов би з Галичиною поводжено ся гірше, як з Угорщиною. Ветеринарийному зарядови було би наймилійше, коли би зараз цілком не було. Коли для Галичини видано виїмкові постанови, то було то оправдане великою довжиною галицкої границї, особливо від сторони Росиї. Звідси бо Галичина в першім рядї наражена на занесене заразн. При тім треба замітити, що іменно Галичина єсть одним з найцїннійших країв під взглядом вивозу худоби. Аби вдержати вивозову спосібність, треба було в Галичині цілий ряд лїт держати ся окремих ветеринарийно-полїцийних приписів. Правда, що роблено ріжні досьвіди, котрі коштували богато гроший. Остаточно приступлено до подїлу краю на три полоси і заведено значковане. Однако тепер подїл на полоси в Галичині усунено і оборот безрог на годівлю свобідний, натомість треба було задержати ще окремі зарядженя для свиний ужиткових. Коли би не було доброї охорони перед росийским довозом, головно перед потайним, то всї наші зарядженя нічого би не значили. Впрочім примус значкованя не єсть зарядженєм виключно галицким. Бесїдник признає, що єсть найповажнійшим обовязком правительства признати всякі можливі догідности. Однако цїлковите знесене значкованя свиний не буде можливою річию, хоч нині в Галичині що до зараз худоби єсть лад. Коли велика небезпечність буде цїлком усунена, ті зарядженя анї один день не будуть правосильні.

На суботнішнім засїданю угорского сойму предложено справоздане о принятім комісиєю законї, даючім правительству повновласть заключити угоду з Австриєю. Відтак пос. Лендель обговорював справу заснованя самостійного угорского банку. Відповідав єму президент кабінету др. Векерле, а відтак забрав голос міністер Кошут, полемізував з Лендєлем і впевнював, що партия независимости придержує ся своєї давної проґрами. Впрочім промавляли на тім засїданю лише Хорвати і вели дальше обструкцию. Як з Будапешту доносять, правительство пересьвідчене, що удасть ся єму перевести в соймі закон о повновласти до заключеня угоди найдальше до двох тижднів, але під услівєм, щоби міністерияльна більшість підперла правительство в борбі з обструкциєю. Надїють ся також, що обструкция не буде ведена з такою силою, як доси, бо опозиция не може згодити ся на те, хто має бути єї провідником.

З Портуґалиї надходять чим раз більше непокоячі вісти. Правительство переводить численні ревізиї і арештованя, але в цїлім краю чим раз більше кипить і ширить ся революцийний рух. Навіть монархи видять, що короля Кароля не буде можна дальше удержати на престолї і хотїли би, аби він зрезиґнував, а єго місце займив наслїдник престола. Але король не хоче о тім чути і засудив королевича на поселене в однім з малих місточок в Портуґалиї. Найгірше для короля єсть то, що не може числити на войско, бо і там революцийний дух і нехіть офіцирів до короля цїлком здеморалізували армію.

В американьскій фінансовій кризї наступив факту, який мабуть буде мати рішаючий вплив на санацию. Президент Рузвельт звер-

ІЗ СПОМИНІВ КАПІТАНА ЖЕРАРДА.

(З анґлїйского — Конана Дойлє).

(Конець).

Одна похибка з моєї сторони, один фальшивий крок значили би не лиш мою смерть, але й неудачу моєї задачі. Коли я так стояв і роздумував, що менї робити, почув я слабий голос: Oh, mon Dieu, mon Dieu! Відтак тихий стогін і знов настала мертва тишина. Голос наповнив мене страхом, але заразом і надією, бо то був Француз, що говорив.

— Хто тут? — відозвав ся я тихо — чи то ви, пане Гібер?

— Так, так — зойкнув голос — води, ради Бога, води!

Ідучи дальше в напрямі голосу, наткнувсь я на стїну. Знов почув я стогнанє, але тепер чути було голос виразно в горі надо мною. Смотрячи руками у воздусї, шептав я: — Де ви?

—Тут, тут!—була жалїбна відповідь. Ідучи за звуком, посував ся я дальше вздовж стїни і вхопив нараз голу ногу. Я виймив з кишенї знадоби до огня, засьвітив сьвітло і побачив чоловіка, що немов би висїв передо мною у воздусї. Поглянувши другий раз, побачив я, що нещасливий висить прибитий до стїни. Грубі зелїзні гвозді сторчали в ногах і руках. Бідний здавалось вже умирав, голова сиділа глубоко між раменами, з рота звисав чорний і висхлий язик. Аби єго муки збільшити, поставили єго кати на столї перед ним велику чашу з вином. Я притулив єї до єго уст, він напив ся трохи і єго очи ожили ся. — „Ви Францув?“ — шепнув.

— Так, мене вислали сюди, аби побачити, що з вами дїє ся.

— Они мене відкрили, покарали, убили! Але я можу вам ще всьо сказати, що знаю. Ще трохи вина, скоро, бо надходить конець. Порох лежав в першій коморі, на право від каплиці. Стїна пробита, півперек попід престол іде льонт, другий конець укритий в першій комнатї на ліво від каплиці, в келиї ігумені. Вже перед трема днями було всьо готове, нараз відкрили они лист і, ох Боже, як страшно они мене мучили.

— І від двох днів ви так висите?

— Два дні, дві вічности. Терплю за Францию, правда, любий товаришу? Зробіть менї прислугу, не дайте менї довше тут так мучити ся, ради Бога, добийте мене. — Нещастний був в страшеннім положеню, однако я не міг рішити ся, аби єго заштилетувати. Отруя, моє послїдне средство, колиб я мав прийти коли в подібне положенє, прийшла менї тепер на гадку. Але той бідолаха, що так терпів за свою вітчину, заслугував на те, аби єго освободити від мук. Я вилив отрую до чаші з вином і хотїв Гіберови в той спосіб допомочи до скорої смерти, коли почув голоси і кроки на улици. Згасивши чим скорше свою воскову сьвічку, укрив ся я за заслоною вікна, а в тій хвили увійшли два Ішпанцї, чорні, дикі хлопи з рушницями на плечах. Прийшли до мого нещасливого земляка, аби натїшити ся єго муками. Один держав перед єго очима лїхтарню, а другий сьміючи ся глумливо, підносив до єго уст чашу з вином. Умираючий витягнув голову до подаваного напою, але Ішпанець засьміяв ся і сам єї випив. В тій самій хвили упав з диким проклоном трупа на землю. Єго товариш видивив ся на него наляканий і утїк, лишаючи на столї свою лїхтарню.

По кількох хвилях відваживсь я вийти і побачив при слабім сьвітлї, що бідний Гібер при послїднім напруженю, аби дістати до чаші, помер. Мертва тишина в цїлім домі, надо мною покалїчене тїло Гібера, коло моїх ніг мертвий Ішпанець. Страх взяв мене, я вийшив на улицю і ще заки прийшов до себе, був я під катедрою. В тїни церкви постояв я довший час і роздумував, що маю дальше робити. Коли я так стояв, вибила друга година. На годину четверту мало бути войско до нападу готове, отже я мав ще дві години перед собою. Катедра була ясно осьвітлена і повна людий. Гадаючи, що в церкви буду міг найбезпечнійше ждати, увійшов я туди, укляк за одним стовпом а мої гадки були молитвою, аби Господь Бог вивів мене щасливо з тої пригоди.

Так сидів я там спокійно, нїким не помічений, аж доки не вибила третя година, відтак вибрав ся до монастиря Матери Божої, куди також зайшов без перешкоди. Монастир, великий і сильний, стояв на вільній площи, обсадженій хорошими деревами, а по середині була велика керниця. Горіли великі ватри і площа повна була вояків, бо було звістно, що перший напад облягаючих буде туди направлений. Всї наші війни аж доси були все правильні, армія против армії, вояки против вояків.

Аж тут в Ішпанії пізнали ми, як страшно бороти ся против народа. З одної сторони нї-

нув ся до секретаря скарбу Cortelyon з письмом, в якім згоджує ся на видачу $2\frac{1}{2}$-процентових „бонів“ Панамского каналу на суму 50 міліонів долярів а евентуально також на видачу 3% державних записів довжних на суму 100 міліонів долярів, платних дня 20 падолиста 1908. Отсе зарядженє має незвичайне значінє. Емісия державних паперів видобуде передовсїм капітали з кишені недовірчивих капіталістів, які тепер не мали найменшої охоти закуповувати акциї приватних підприємств, навіщених загальним крахом. Запорука, яку мають державні папери, вже значно вплине на те, що в грошевий обіг підуть сьвіжі міліони долярів. Що більше — видача нових державних облїґацийї панамского каналу, до якої має американьске правительство право на основі ухваленого конґресом „білю“ про Панамский канал, уможливить нотовим банкам видати нові ноти. Американьским нотовим банкам вільно після закона видавати банкноти лише на таку суму, на яку зложать в державнім скарбі державних бонів як запоруку. Останними часами не видавали Сполучені Держави ніяких позичок державних, а навіть скуповували постепенно свої ренти. То мало такий наслідок, що в циркуляциї банкнотів приходило до застою. Тепер можуть банки набути нововидані державні бони, зложити їх як ґваранцию в державнім скарбі і значно оживити своїми банкнотами грошевий оборот. Вправді та одна постанова не може достарчити такої суми капіталу, якого треба би для повної санациї фінансового ринку, алеж она вже поведе значну полекшу за собою. Рівночасно з тим зарядженєм заявив президент Рузвельт, що після єго надії прийме конґрес в найблизшій сесиї новий біль (закон) монетарний, який на довгі часи зарадить недостачі гроша. През. Рузвельт взиває горячо публику, щоби она давала гроші в оборот з повним довірєм, бо фінансове положенє в Америці єсть зовсїм здорове. Отсе запорученє Рузвельта, що дотеперішна недостаточна монетарна система Сполучених Держав улягає реформі на ліпше, та що президент стреміти-ме до санациї фінансового ринку, який зазнав отсе такого захитаня через борбу Рузвельта з трестами, вплинуло успокоюючо. Які саме постанови в справі поправи фінансового положеня видати має конґрес, сего поки що не відомо, за те депеші доносять, що над сею квестиєю конферує Рузвельт з президентами обох палат та з другими визначними парляментаристами, які однодушно згоджують ся на те, що реформа фінансового законодавства повинна бути першою задачою нової сесиї конґресу. Вісти про послїдні постанови і заходи Рузвельта вплинули незвичайно корисно на притахнене горячки на фінансових ринках. Се зазначило ся особливо тим, що англїйский банк не пішов дальше в підвисшуваню процентової стопи, хоч заносило ся на те, щоби она підскочила навіть із 7 на 8 проц. Полекша та відбила ся також на біржі берлиньскій і віденьскій.

Новинки.

Львів, дня 25-го падолиста 1907.

— **Є. В. Цїсар** уділив зі своїх приватних фондів 200 К запомоги на будову церкви в Пшеничниках, товмацкого повіта.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар надав секретарям міністерства в президиї ради міністрів Робертови Ергардштайнови і дрови Адамови Лада Бельковскому титул і характер радників секцийних. — П. Міністер рільництва іменував комісарів інспекциї лїсової II кл. Ромуальда Дзевольского, Йос. Кінделського, Ром. Щетовича і Стан. Губицкого комісарями інспекциї лїсової I кл.

— **Відзначеня.** П. Міністер просьвіти і віроісповідань надав управ. школи в Лисятичах, Ів. Дригиничеви, титул директора.

— **П. Віцепрезидент** висшого суду краєвого у Львові др. Ів. Дилевский виїхав на візитацию суду окружного в Коломиї.

— **Краєва Рада шкільна** затвердила о. Йосифа Яворского, пароха в Лучинцях ординариятским делеґатом до окружної ради шкільної в Рогатині.

— **Нові уряди почтові.** З днем 1 грудня увійдуть в житє нові уряди почтові: В Ясени (калуского повіта) зі звичайним кругом діланя під назвою „Ясень“. До сего уряду будуть належати громада і обшар двірский в Ясеню і части обшарів двірских „Грицьків“ і „Кузьминець“. Уряд сей буде сполучений щоденним післанцем з урядом почтовим в Перегіньск. — В Качанївці (скалатского повіта); округ доручень сего уряду будуть творити громада і обшар двірский Качанївка а замісцевий громади Чернигівка і Іванівка та обшар двірский Іванівка. Уряд сей буде сполучений почтовою їздою, що курсує межи Підволочисками а Тарнорудою. — В Бандрові народнім (ліского повіта). Місцевий округ доручень буде творити громада Бандрів, замісцевий Бандрів кольонія. Уряд сей буде сполучений за помочию щоденного післанця з урядом почтовим в Устриках долішних.

— **Др. Александер Сушко,** котрий перед кількома днями зложив іспит на професора середних шкіл з історичної ґрупи, іменований заступником учителя в ц. к. академічній (рускій) ґімназиї у Львові.

— **Дрібні вісти.** Консулем нїмецким у Львові іменований і одержав вже право виконувати сей уряд п. Ґвідо фон Реден. — Проф. Грушівский виїхав дня 20 с. м. до Києва на довший час. — Шкільна комісия в Києві постановила — як доносять київска „Рада“ — визначити на передмістю Куренївці місце під українську школу, що має бути побудована за капітал 200.000 рублів, завіщаний Грушівским, батьком проф. історії львівского університету. — Львівска полїция придержала онгди 10-літного Василя Іванцева, сина шевця в Турколах. Хлопець сказав, що прийшов до Львова шукати зарібку. — Суд карний в Сучаві засудив сими днями на основі вердикту судиїв присяжних на кару смерти через повішенє 2 селян: Івана Кашвана і Григория Ергана, котрі в цїли рабунку убили шинкаря в Сую коло Вани на Буковині. — Люблянська стация сейсмоґрафічна доносить о дуже сильнім землетрясеню, котрого місце після обчисленя єсть віддалене на яких 16.000 кільометрів. Від 20 с. м. цїла земля єсть так неспокійна і так дротить, що через то лиш прилади до записуваня далеких землетрясень можуть то робити. — Чутка пущена деякими львівскими ґазетами про шкарлятину в ґімназияльнім інститутї в Перемишли єсть неправдива, бо там не було ані одного случаю занедужаня на шкарлятину або якусь иньшу заразливу недугу і всї ученики ходять до школи. — О. Теофан Обушкевич, редактор американьскої „Правди“ уступив з редакторства на бажанє Пр. еп. Ортиньского. — На курсї пожарництва, уряженім ґімнастичним „Соколом“ в Бучачи, було около 80 участників, членів 11 пожарничих „Соколів“ і „Січий“.

— **Нові карти кореспонденцийні.** На всесьвітнім конґресї почтовім, який відбув ся минувшого лїта в Римі постановлено, що від 1 жовтня с. р. також і тоті карти кореспонденцийні, які видає управа почтова, можуть бути на лївій поло-

---

якої слави, бо неславна є борба против статочних купців, темних селян, загорілого духовеньства, бутних робітників, скажених женщин і всеї тої товпи обляженого міста; з другої сторони безнастанний, ніколи не втихаючий неспокій і небезпечність, бо ті люди ніколи не дають спокою, не зважають на ніякі воєнні правила і гадали лиш о тім, аби в найпідлїйший спосіб і найлютїйшими средствами нам пошкодити. Ми вояки мусимо слухати і не сьміємо полїтикувати, але від самого початку лежав якийсь проклін на нашій війні з Ішпанцями. Легко було дійти до монастиря, але як нам увійти? Я приглядав ся великому будинкови, що по середині мав великаньске вікно з фарбованими шибами. То мусїла бути каплиця. В першій комнатї на право від неї лежав порох, а в першій комнатї, на ліво — як Ґібер менї казав — був укритий конець льонта. Отже я мусів дістати ся до тої комнати. Варти стояли коло дверий монастиря. Нараз прийшла менї щаслива гадка. Коло керницї на середині площи стояло кілька порожних коновок. Скоро начерпав я дві коновки і взявши їх в руки, не потребував вже ніякого толкованя, аби увійти; один з вартуючих вояків отворив менї двері. Я опинив ся в довгім, високім коридорі, до котрого виходили двері з численних келїй, і пішов в напрямі, де мусїла лежати каплиця. Вояки стояли і сиділи в коридорі, відзивали ся до мене, коли я ішов, але я лиш бурмотів слова молитви і ішов дальше. Вкінци опинив ся перед каплицею. Коло дверий на право від неї стояло на варті двох дико виглядаючих вояків. Отже тут був склад пороху, а перші двері на ліво вели до келії, де Ґібер приготовив всьо до експльозиї. Они були отверті і я ставляючи мої коновки з водою, увійшов до середини, надіючи ся, що застану там купу вояків; однако то, що я там застав, збентежило мене більше, як сподївана небезпечність.

На клячнику клячали три монахині, одна поважна стара і дві пречудні молоді дївчата. Видко не хотїли они доси покинути монастиря і мій прихід, як видко, не здивував їх; здавало ся, немов би они дожидали мене. Встали і поступили менї на стрічу. Я сейчас зрозумів положенє і поступав після того. Імовірно дожидано нападу і сказано монахиням, що при грозячій небезпечности повідомлять їх. Я кинув оком на двері і побачив, що в них був ключ від середини, відтак дав монахиням знак, аби ішли за мною. Ігумена спитала мене про щось, але я потряс нетерпеливо головою і кивнув на неї, аби ішла за мною. Завів їх до каплиці, в найдальше місце від складу пороху і хотів відійти, але побачив зі страхом, що стара женщина глядїла здивовано і недовірчиво на мою руку, на котрій був великий перстень з брилянтом, річ у монаха на кождий спосіб незвичайна. Я вийшов скоро з каплиці, але она побігла за мною і стала голосно кликати варту. Я мав на стілько притомности, що кликав разом з нею і показував на далеко положені двері, причім вбіг скоро до комнати на ліво від каплиці і чимскорше замкнув двері на ключ. То були сильні двері з дубового дерева з двома засувами і сильним старим замком, двері, що якийсь час могли опирати ся. Так вкінци був я при метї, в комнатї, де був конець льонта, котрий вів до складу пороху Сараґосси. В коридорі кричали і кляли, кольби рушниць били о двері, але на короткий час був я ще безпечний. Крім стола, двох крісел і клячника і не було в келії нїчого, лише статуя Матери Божої оповита листєм і цьвітами. Я став розважувати, де міг бути укритий льонт. Між листєм нитка найлекше могла укрити ся. Коли вже кулї перебивали двері, а кольби чим раз дужше гремїли, переглядав я уважно кождий листок, кождий прутик штучних цьвітів і — під одним листком найшов я чорний привязаний шнурок, що ведучи вздовж пня, ішов дальше крізь діру в мурі. Я найшов, чого шукав, запалив шнурок моєю восковою сьвічкою і кинув ся лиць на землю.

Рик і гук мов би сто громів ударило, стіни захитали ся, здавало ся, немов би стеля на мене завалила ся — крик розпуки Ішпанців заглушило голосне „гурра“ наступаючих Французів і відтак утратив я сьвідомість. Коли я знов прийшов до себе, піднесло мене двох французких вояків. Довкола мене лежало вапно, кусники розбитих дверий, скло шиб, в мурах були великі щілини, але они не розвалили ся. Мури монастиря були так сильні, що оперли ся експльозиї, але Ішпанці утікли в дикім переполосї, а крізь вивалені двері і вікна могли облягаючі вдерти ся до середини і обсадити монастир. Коли маршалок стрітив мене в коридорі, обіймив мене, запросив відтак на сніданє і я мусів єму розповісти всї подробиці тої страшної ночи, так як я їх вам тепер по тільких лїтах розповів.

вині тої сторони, де адреса, ужиті до переписки. Виконуючи тую ухвалу розпочала австрийска ґенеральна дирекция почт перед кількома днями видавати кореспонденційні карти, котрі на передній (адресовій) стороні розділені лінією на половину. Права сторона служить на адресу і висилаючий має там вписати імя і порекло та місце пробуваня і послідну почту того, до кого пише, а на лівій стороні може уміститися переписку. Впрочім не зроблено на нових переписних листках ніякої зміни.

— **Оголошене конкурсу.** В цїли надання опорожнених з початком шкільного року 1907/8 стипендий з фонду наукового по 210 К річно, призначених для молодїжи рускої народности, віддаючої ся наукам на видїлах права і фільософії в ц. к. Університетах державних, оголошує ся конкурс в реченцем вношеня подань до 1 січня 1908. Убігаючі ся о ті стипендиї мають внести перед упливом конкурсового реченця на руки колеґії професорів дотичного Видїлу до ц. к. Намістництва подання заосмотрені в метрику родженя, сьвідоцтва шкільні і докази фреквенциї що до наук а також в сьвідоцтво убожества стверджуюче докладно їх відносини родинні і маєткові.

— **Звичайні загальні збори** Тов. „Народна Лічниця у Львові“ відбудуть ся в суботу дня 7. грудня 1907, о год. 6 веч. в гр. кат. дух. Семинарії, в музею ч. 7. ул. Коперника 36, з слїдуючим дневним порядком: 1) Отворене зборів. 2) Звіт управи товариства з дїяльности за минувший рік. 3) Звіт і внесення контрольної комісиї. 4) Вибір голови і ради товариства. 5) Вибір контрольної комісиї. 6) Зміна статута товариства. 7) Внесеня і інтерпеляциї членів.

— **Дурисьвіт і єго жертва.** Львів не лиш що до величини, числа жителїв і вигляду будівель прибрав характер великого міста; бувають в нїм ще й всїлякі скандали, розбої і крадежі, убийства і самоубийства, якими звичайно відзначають ся великі міста, де всїляка зволоч і люди двозначної екзистенциї та поганих характерів легко знаходять собі пристановище та догідну криївку. Ось новий причинок до того великомісокого характеру Львова. У Львові при ул. сьв. Йосифа ч. 7 мешкала у власній камениці п. Анеля Зайдлерова, жінка аптикаря, розведена з мужем. Бажаючи перенести ся до своєї матери Кароліни Геллерової, жени секретаря судового, котра мешкає постійно в Тисьмениці, постановила продати каменицю і оголосила то в січни с. р. в ґазетах. В два днї зголосив ся до неї Волод. Гофман, під ту пору студент академії рільничої в Дублянах і представив ся їй яко „Дон Юліян“ і нїби то хотїв купити каменицю. Гофман, чоловік незвичайно елеґантний, не купив камениці, бо й не мав за що, але умів по кількох візитах у Зайдлерової так єї опанувати, що розбудив в нїй любовні почуваня. І розпочалось розгульне житє. Театри, виїзди, прогульки, кользсеум, каварні, строї, шампани, карти — все те пожирало чимало гроший. За намовою Гофмана заміняла Зайдлерова свою каменицю за меншу при ул. Янівскій, а одержавши в готівці доплату, стала дальше шалїти. Серед такого житя витворив ся у нещасної жертви наліг пияньства і сильне зденервоване. Коли вже не стало гроший, стала робити довги. Вкінци коханок наклонив Зайдлерову, щоби продала каменицю. По оплаченю довгів лишилось їй ледви кілька тисяч. Гофман дальше гуляв з нею. Алькоголь знищив до решти нерви Зайдлерової. Тоді Гофман намовив єї, щоби перенесла ся на мешкане до єго матери. Зайдлерова послухала і перенесла ся. Коли напади зненервованя стали чим раз частїйші, завізвано лікаря а сей сконстатував, що є се виїмково сильний випадок „dilirium tremes“. В жовтни відвезено її з безнадійним станї до шпиталя, де дня 27 жовтня померла. На похорон нещасної жертви дурисьвіта приїхала матір. Видячи, що цїлий маєток доньки зруйнований, хотїла бодай то уратувати, що лишило ся. Та аж по поліцийній ревізиї в домі Гофманової видобула она 3000 кор. і куфер з річами, а Гофмана запізвала до суду за підступне уведене доньки і знищене єї майна.

† **Померли:** О. Симеон Лонцкий, б. парох Зубкова сокальского повіта, упокоїв ся по довшій недузї 20 с. м. в домі свого зятя о. Калиньского у Волици комаревій, в 71 році житя а 45 сьвященьства. — Онисим Марко, управитель народної школи в Камінцї лїсній, в 58-ім році житя. — Мария Левицка, вдова по сьвященику, упокоїла ся у Львові дня 18 с. р. в 73-ім році митя. — Др. Павло Сас Дубанович, лїкар у Львові, упокоїв ся дня 17 с. м. в 60-ім році житя; — Іванна Сохацка, жінка вислуженого секретаря суду; — в Скоморохах, в домі о. Барановского, Евфрозина Застирець, вдовиця по сьвященику в 84-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 25 падолиста. Нинї о 10 год. перед полуднем в замку Шенбруньскім відобрав Є. Вел. Цїсар присягу від новоіменованого міністра для Галичини Давида Абрагамовича. При тім торжественнім акті інтервеніювали ґен.-ад'ютант ґр. Паар в заступстві гофмайстра бар. Леопольда Ґуденуса і президент міністрів бар. Бек. Формулу присяги відчитав радник міністерства бар. Оскар Віляні. По заприсяженю Монарх приняв п. Абрагамовича на окремій авдиєнциї.

Петербург 25 падолиста. З ріжних сторін доносять, що селяни в ґуберніях великоросийских і малоруских виступають громадно з громад і творять особисті загороди. Комісиї рільні затверджують всюди поспішно селяньску власність правну. Банк селяньский скуповує всюди величезні простори ґрунтів і кольонізує їх сейчас селянами при участи комісий рільних.

Риґа 25 падолиста. Арештовано тут 12 проводирів лотиской социяльно-демократичної партиї робітничої.

Мадрид 25 падолиста. В палатї послів радили над законом о будові кораблїв. Міністер маринарки доказував, що в цїли відбудованя фльоти треба конче підвисшити тревало буджет о 25 міліонів пезетів.

Мадрид 25 падолиста. Як доносять ґазети, міністер маринарки зарядив, що кружляк „Естремадура“ має відплисти до Рабату, щоби заступити корабель „Пеляйо“, котрий верне до Танґера.

Мадрид 25 падолиста. Після донесеня часописи „El Mundo“ в кругах полїтичних ходить чутка, що одна із португальских ескадр збунтувала ся. Згадана ґазета не могла провірити ту вість.

Шанґай 25 падолиста. (Б. Райт). В провінциї Чекіянґ вибухла ворохобня звернена против династиї і приготовлена старанно. Доси ворохобники не виступають ще ворожо против чужинців. Як велике значінє привязує пекіньске правительство до сеї ворохобнї, видко з того, що сейчас вислано туди войско.

Шанґай 25 падолиста. (Нім. Тов. кабль.). Ворохобня в Чекіянґ ширить ся, особливо в окрузї Шаосінґфу. Войско, вислане против ворохобників, ворохобники побили. Ворохобня має характер антидинастичний а викликали єї студенти, котрі вернули з Японії. Доси не проявляє ся рух вимірений против чужинців або християн.

Казаблянка 25 падолиста. Ґен. Дрід оглянув фортифікациї Казаблянки. Кілька фортів буде ся так, щоби они окружали місто і табор та забезпечували їх від атаків. Ішпанцї ладять ся на зимівку. Цїла ішпаньска кавалерия відійшла, остав ся лиш 69 полк піхоти і кілька вояків інжинїриї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. годиии вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).